

at forhøje deres grundskyldpromille med mere end 1 for hver 4-års periode.

Ved en særlig lov af 24. maj 1955 er det dog pålagt købstadkommunerne som et led i udligningen af huslejeniveauet at gennemføre visse forhøjelser af ejendoms- og grundskyldpromillerne udover de nævnte grænser.

Som det fremgår af bestemmelserne, har man i den bestående lovgivning i princippet en varierende maksimumsgrænse for ejendomsbeskatningen i købstæderne, således at grænsen ikke alene varierer fra kommune til kommune, men også for den enkelte kommune varierer med konjunkturernes som helhed, med kommunens størrelse (indlemmelser), med de kommunale udgifter og andre faktorer.

Da det har vist sig, at de omtalte bestemmelser om begrænsning i adgangen til frit at fastsætte grundskyldpromillen har haft meget ringe betydning, idet de promiller, hvormed grundskylden i langt de fleste bykommuner opkræves, ligger endog langt under det tilladte maksimum, har man fundet det naturligt, at disse bestemmelser bortfalder i forbindelse med den her foreslåede fiksering af ejendomsskylden. Samtidigt foreslås det, at bykommunernes adgang til at nedsætte grundskyldpromillen bortfalder. En tilsvarende ændring i de gældende regler var foreslået ved det i maj 1954 og senere fremsatte forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at beslutning om promillernes fastsættelse træffes i forbindelse med vedtagelsen af overslaget for det første regnskabsår i en 4-års periode, er i overensstemmelse med de hidtil gældende regler, jfr. lovens § 4, stk. 1, 3.—4. pkt., og § 5, stk. 5.

Til § 3.

Medens man, som anført i bemærkningerne til § 2, for købstadkommunernes vedkommende hidtil har udskrevet kommunale ejendomsskatter efter promiller, der fastsættes for 4-årige perioder ad gangen, og som er de samme for alle år indenfor en periode, har man i sognekommunerne pålignet ejendomsskatterne på den måde, at amtsrådet hvert 4. år for hver enkelt sognekommune og efter sognerådets indstilling har fastsat forholdet mellem skatteudskrivning på ejendomme og skatteudskrivning på person, det såkaldte ligningsforhold, for den kommende 4-års periode. Som regel er ligningsforholdet fastsat ens for hvert år i fireårsperioden; men der har intet været til hinder for — f. eks. til imødegåelse af en forudset økonomisk udvikling i kommunen eller til formidling af overgangen til et ændret ligningsforhold — at fastsætte

ligningsforholdet forskelligt for de enkelte år, og den bestående adgang hertil har også i et vist omfang været udnyttet. Ved lov nr. 361 af 22. december 1954 blev der indført adgang for amtsrådet dels til at fastsætte et ligningsforhold for en kortere periode end 4 år, dels til at ændre et tidligere fastsat ligningsforhold med virkning for den resterende del af perioden. De pågældende bestemmelser tager sigte på forholdene i stærkt voksende kommuner og fastsætter udtrykkeligt, at vægtige grunde skal foreligge, for at bestemmelserne skal kunne bringes til anvendelse.

Som anført i de almindelige bemærkninger foreslås de gældende regler om ligningsforhold afløst af regler om et forhold mellem grundskyldpromille og skatteprocent (udskrivningsforhold). Disse regler går ud på, at amtsrådet efter indstilling fra sognerådet for 4-årige perioder ad gangen skal fastsætte et bestemt forhold mellem den grundskyldpromille og den skatteprocent, der i 4-års perioden skal anvendes i kommunen. Dette forhold kan dog højst fastsættes til 5, d. v. s., at grundskyldpromillen talmæssigt højst må være 5 gange skatteprocenten; når denne overgrænse iagttages, kan udskrivningsforholdet iøvrigt fastsættes frit.

Efter de gældende regler vil det, når der er fastsat et ligningsforhold, på forhånd være givet, hvor stor en del af skattebehovet, der skal dækkes ved udskrivning på henholdsvis de faste ejendomme og indkomsterne. Efter den foreslåede nyordning vil noget tilsvarende ikke være tilfældet, idet spørgsmålet om skatteudskrivningens fordeling ikke alene vil være bestemt af det fastsatte udskrivningsforhold, men tillige vil bero på det indbyrdes forhold mellem de to beskatningsgrundlag (de faste ejendomme og indkomsterne) i det enkelte skatteår. Som følge af den foreslåede fiksering af den kommunale ejendomsskyld skal grundskyldpromillen alene beregnes på basis af grundværdierne, medens skatteprocenten som hidtil skal beregnes på basis af de ansatte indkomster til staten for de personer, der svarer opholdskommuneskat til den pågældende kommune.

Tænker man sig f. eks., at en kommune ialt skal udskrive 1,2 mill. kr., at der er fastsat et udskrivningsforhold på 4, og at kommunen har følgende beskatningsgrundlag:

Skattepligtige indkomster	18 mill. kr.
Skattepligtige grundværdier	30 mill. kr.,

vil skattesatserne og fordelingen af skattebehovet på de to beskatningsgrundlag efter den foreslåede nyordning kunne beregnes således: